

1.

Jackie megpróbálta felvenni a borítékot.

Ez marha nehéz, gondolta.

No, nem a boríték volt az, hanem a kidobó, aki a kezén állt, miközben ő a borítékot markolta. Az történt, hogy leejtette, egy két méter magas, legalább száznegyven kilós és erősen foghíjas monstrum pedig úgy döntött, hogy jó helyen van az ott lent.

Egy nagyon eltúlzott impresszionista szoborcsoport hatását kölcsönözték. Az impresszionizmus mint stílus az emberi benyomásokra épül. Hát ők négyen az őket szemlélő emberekben azt a benyomást keltették, hogy Jackie egy alapos verésnek lesz nemsokára gazdája. A kidobó mellett még két másik tag társult a kompániához. Az egyik Eszes Joe, a másik a Harmonikás volt. Eszes a fejét vakarta. Nem azért, mert gondolkodott, hanem egy precízen elhelyezett jobbhorog helyét vizsgálta. A Harmonikás keresztben feküdt a bárpulton, próbálta nem összevérezni azt. Nehezen ment, mert a vodkásüveg, amivel Jackie fejbe vágta, kissé átszabta az arcstruktúráját.

A főpincér szerette volna megtudakolni, hogy mi folyik ott, de egy feléje szálló bárszék látványa jobb belátásra bírta. A kidobó hajította a széket, majd, még mielőtt gyengéden kilapította volna Jackie kezét a borítékkal együtt, valaki megállította őt.

– Hé, hát így kell bánni egy vendéggel? – hallatszott egy rikácsoló férfihang.

Egy Al Capone utánzat szambázott elő az erősen füstös tánctér másik végéből. Halszállkás öltöny, sétapálca, maffiózó kalap. Minden stimmelt, csak a génszerkezete a Távol-Keleten volt őshonos. A kínai Jin Woo, a lokál vezetője közeledett.

– Jackie! – üdvözölte a barátját.

– Jin! Megtennéd azt a szívességet nekem, hogy megkímélsz egy horribilis kórházi számlától?

– Hé, te, te mamlasz! Hogy is hívnak? Mindegy... Kidobó. Szálljál le az én Jackie barátomról, de nagyon gyorsan. Te meg, Joe, szedd már le a Harmonikást a pultról! A vendégek néznek.

A Kidobónak villámgyorsan elkeresztelt kidobó levette a titánbetétes bakancsát Jackie kezéről, aki talpra is ugrott, és elkezdte masszírozni a csuklóját.

– Jól vagy? Hadd nézzem! Nem kell ezzel kórházba menni – hadarta Jin.

A férfi akcentusa és hangtónusa furcsa elegyet alkottak, Jackie szerint egyenesen irritáló volt.

– Nem is nekem kellett volna a kórházi ellátás, ha nem állítod meg ezt a génmanipulált főemlőst – mutatott a Kidobóra.

A Kidobó rávicsorított. Pontosan, mint egy adrenalinból túlfűtött gorilla. Jin megpaskolta a vállát, majd nyomdafestéket nem tűrő szavakkal utasította rendre és rendrakásra. Megérkeztek a kollégái is, akik kitámogatták a Harmonikást és az Eszest. A pultosok pillanatok alatt összetakarítottak, majd Jin utasítására elkezdték kitölteni az ingyen italokat a vendégek részére kárpótlásul a kellemetlen szituáció miatt. Öt perc múlva már senki sem emlékezett az incidensre.

Jin intett Jackie-nek, hogy kövesse. Majd a szokásos laza, kissé himbálózó, *mint úrvitorlás a napkitörés idején típusú* lépteivel elvezette őt az irodájába. Bementek, és Jin bezárta a füstüveg ajtót maguk után.

Jackie valószínűleg közel járt a harminchoz, de huszonháromnak látszott. Öltözéke nem illett a lokálhoz. Laza, fekete farmert, sportcipőt és egy fekete alapon fehér színű „szeretem

a macskákat” feliratú pólót viselt. Ez kegyes hazugság volt, de a nőknek bejött. Egy Ray-Ban koppintásnak tűnő, szintén fekete napszemüveg volt feltolva szókésbarna rövid hajára. Hogy azt este nyolc órakor mi célból hordta magánál, azt nem sokan tudták. Ha tudták volna, akkor mindenki ilyet szeretett volna.

– Tedd le magad – szólt Jin, majd felvett két poharat az iroda bárpultjáról.

– Tudod, Jin...

– Jim – javította volna ki a kínai, de nem sikerült.

– Beam? Jöhet – mondta, amikor meglátta, hogy Jin az üvegek közül válogat.

– Azt mondtam, hogy Jim.

– Tudom. Hallottam. Bár még kicsit cseng a fülem. Eszes Joe még negyvenévesen is jól osztja a pofonokat.

– Joe még harminc sincs.

– Ó! Akkor viszont fel van adva a kozmetikai cégeknek a lecke, mert ezt az arcot partiképesé tenni pont annyira sanzsos, mint lepkehálóval ballisztikus rakétát fogni.

Jin átadta az egyik whiskyspoharat.

– A nevem Jim. Nem Jin, hanem Jim.

– Tényleg? Mióta? – Jackie meglepődött. – Azt ne mondd, hogy az elmúlt nyolc napban rossz néven szólítottalak.

Jin, azaz Jim lehuppant a bőrfoteljába, majd kortyolt egyet az amerikai nedűből.

– Otthon Jin vagyok, a munkahelyemen viszont Jim. Mr. Tollivernek van egy kis beszédhibája. Nem tudja kimondani a nevemet, mióta harmadjára sztrókot kapott. Hiába, már nyolcvan felett jár a főnök.

– Hát, rajta akkor már egy arcpakolás nem segít. Viszont Joe még talán menthető ilyen téren.

– Jackie! Figyelj! Mi a fészkes fenét keresel itt? – széttárta a karját. – Mondtam, hogy sose gyere ide. Ez a munkahelyem, én vezetem a klubot. Mi volt az a jelenet a bárpultnál? Megörültél? Az emberek ide szórakozni járnak. Kellemes vacsora, egy kis tánc, némi tiltott narkotikum, de semmi atrocitás. Ez egy kulturált szórakozóhely.

Jackie lenyomta a maradék whiskyjét, vagyis az egészet.
– Jin. Bocsi. Jim. A kulturált szórakozóhelynek az a neve, hogy *Két Comb Között*, és a fél rangooni alvilág ide jár. És nehogy azt mondd, hogy Lajcsi főszakács specialitása, a két pulykacomb közé rejtett csodamártás miatt. Mert nem az teszi sokkal élvezetesebbé a vacsorát, hanem Madame La Rochelle eszkorthölgyeinek társasága.

Felállt, és töltött magának még egy pohárral, de ezúttal szinte púposra. Aztán még mielőtt Jim meg tudott volna szólalni, azt is lenyomta.

– Hé, Jackie! Csak finoman, nem kell ám sietni.

– Nyugi van. Bírom.

– Az lehet, hogy bírod, de ez egy harminc éves limitált széria. Miért nem ülsz le inkább, és bököd ki végre, hogy mi a baj?

– Baj? Hát azt leszámítva, hogy amnéziám van, és az elmúlt nyolc napnál korábbról *picsafüsty* emlékem sincs, már csak az a baj, hogy – csuklott egyet – azt hiszem, utálok a bourbont – játszotta a nyolc nappal korábban kitalált szerepét.

Belemeresztette a szemét az üres pohárba, megborzongott. Jim kortyolt egy keveset.

– Akkor ennyi elég is lesz. Tudod mit, keresek valakit, aki hazavisz.

– Csak ne a gorillát. Hogy nőtt ez ekkorára?

– Nem tudom. Azt hiszem, Ukrajnából hozatta a főnök. Volt ott valami nukleáris gikszer régen, nem tudom, nem ismerem a sztorit. Na, gyere csak, kikísérlek.

Ekkor meglátta, hogy Jackie egy már igencsak gyűrött borítékot szorongat.

– Az ugye nem az, amire gondolok, és nem azért van nálad, hogy itt...

– Nyugi, nyugi. Nem a tiéd.

– Te megőrültél! Inkább legyen az enyém, mint bármely vendégé. Mint ahogyan azt te is mondtad, a fél rangooni alvilág itt van. Ha hagyom, hogy hülyeséget csinálj, akkor Mr. Tolliver engem kibebez, savban fürdet, eltöri mind a kétszáz-

hat csontomat, és aztán, ha jó kedvében van, megöl. Te pedig tíz perccel ezután az Irrawaddyban fogsz landolni betonbancsban. – Sójajtott. – Figyelj, segíttéll nekem, én pedig megszereztem azt a hülye állást, hogy idézéseket kézbe...

Aztán Jim, vagyis Jin szépen összeesett. A manővert pontozni is lehetett volna, mert egyetlen műtárgyat sem tört össze, miközben körbebolyongta a dohányzóasztalt. Jackie végül elkapta a fejét, és finoman a szőnyegre fektette őt.

– Bocs – mondta.

Aztán szépen, szakszerűen elrejtette őt az egyik beépített szekrényben. Behúzta az ajtaját, de nem zárta be.

Bevett egy pirulát, amit a farzsebéből kotort elő. Ezt még egy nagy pohár whiskyvel lekísérte, majd káromkodott egyet. Immár biztos volt benne, hogy utálja a bourbont.

Kiment az irodából, majd bezárta az ajtót. A klubban tovább folyt a szórakozás, mintha meg sem történt volna az impresszionista jelenet percekkel korábban. Az ingyen pia mindenre gyógyír. Szólt a zene valahonnan az ezerkilencszázhuszas évek homályából. A lokált mintha elkerülte volna az elmúlt évszázad óriási technikai fejlődése, de Jackie tudta, hogy a körítés csak az elmélyült szórakozást szolgálja. Kétsége sem fért hozzá, hogy a legártatlanabb cigarettáárus lány is hord a combjára erősítve egy sokkolót. Ha valaki a huszadik század elejéből csöppent volna be a szerda esti mulatozásba, fel sem tűnt volna neki, de Jackie-nek a munkájához tartozott az alapos megfigyelés.

Minden férfi tökéletes öltönyt vagy szmokingot, minden nő fantasztikus kosztümruhát viselt. A férfiak szivaroztak, a nők pedig szivarkákat füstöltek el, s közben megannyi legális és persze még több illegálisan becsempészett ital fogyott el.

Visszafelé menet Jackie leakasztott egy pincérfelsőt az egyik öltözőből. Senkinek sem tűnt fel. Nagy volt a nyüzsgés, és itt gyakran cserélődött a személyzet. Egy pohár kiborított 78-as oportói egyszer már követelt emberáldozatot is.

Megállt egy provokatív és lengén öltözött hölgyet ábrázoló szobor mellett a kétméteres yuccák takarásában, és várta, hogy a pincér visszajöjjön a huszonhármassal. Közben